

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1874.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ Κ'.

ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΚΟΣΜΗΤΙΚΗΣ.

ΜΕΡΟΣ Α'.

«Le goût des parfums, λέγει Γάλλος τις συγγραφεύς, n'est pas particulier à certains peuples; on le retrouve chez tous et on peut le suivre à travers tous les âges jusqu'à notre époque.»

Ἦτοι: «Ἡ πρὸς τὰ ἀρώματα κλίσις δὲν ἰδιάζει μόνον εἰς τινὰς λαούς· ἀνεύρισκεται παρὰ πᾶσι καὶ δυνάμεθα νὰ παρακολουθήσωμεν αὐτὴν διὰ μέσου ἀπάντων τῶν αἰώνων μέχρι τῆς ἐποχῆς ἡμῶν.»

Ἡ γυνὴ ὑπῆρξεν ἐν παντὶ χρόνῳ καὶ τόπω ὀλίγον τι γυνὴ . . . καὶ εἰς οἰανδήποτε κατάστασιν καὶ ἂν ἀνήκη, εἴτε βασιλίσα εἴτε δούλη, οὐδέποτε ἠδυνήθη ν' ἀποποιηθῆ καθ' ἑλοκλήριαν μικρὰν τινα δόσιν φιλαρσεκείας. Ὅθεν ἐκ τοῦ μικροῦ τούτου κόκκου τῆς φιλαρσεκείας, τοῦ ἀπ' αὐτῆς τῆς κοσμογονίας χρονολογουμένου, ὤφειλε νὰ προέλθῃ καὶ προῆλθεν ἡ κοσμητικὴ.

Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ θαυμάζωμεν ὅτι ἡ ἀρωματοποιεῖα μεγάλως ἐτιμᾶτο καὶ παρὰ τοῖς λαοῖς τῆς ἀνωτάτης ἀρχαιότητος. Ἄλλ' ἕκαστος λαὸς ἐξῆσκει αὐτὴν συμφώνως πρὸς τὰς γνώσεις, πρὸς τὰ προϊόντα τοῦ κλίματος, τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ χαρακτῆρος καὶ τὴν πρόδον τῆς εὐημερίας αὐτοῦ.

Οἱ Ἑβραῖοι ἐγίνωσκον τὰ ἀρώματα, ἀλλὰ δὲν ἐποιοῦντο σχεδὸν χρῆσιν αὐτῶν διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ καλλωπισμοῦ. Πιστὰ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Μωϋσέως τὰ τέκνα τοῦ Ἰσραὴλ ἤρκοοντο μόνον εἰς καθαρισμοὺς τοῦ σώματος καὶ εἰς λουτρά. Τὰ μύρα, ὁ λίβανος καὶ ἡ ἀλόη, ἅπερ ἦσαν ἄλλως τε τὰ μόνα γνωστὰ αὐτοῖς ἀρώματα, διετηροῦντο διὰ τοὺς ἀγνισμοὺς καὶ τὰς θρησκευτικὰς αὐτῶν τελετάς.

Οἱ Λακεδαιμόνιοι, οἱ ἔρασταί οὔτοι τοῦ μέλανος ζωμοῦ ἀπηγόρευσαν τὰς εὐωδίας. Ἐνησχολημένοι ὄντες μᾶλλον περὶ τὴν ρωμαλεότητα τῶν σωμάτων παρὰ τὴν ὠραιότητα καὶ τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου, εἰς μίαν μόνην συνήθειαν ἐνέμειναν πιστοί, τὴν τοῦ ἀλείφεσθαι δηλ. ἅπαντα τὰ μέρη τοῦ σώματος διὰ (ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ).

τοῦ λίπους ἢ τοῦ ἐλαίου, ἕπως ἀπαυξάνωσι τὴν εὐνηγησίαν τῶν μελῶν αὐτοῦ.

Οἱ Ἀθηναῖοι ἀπ' ἐναντίας εὐνοοῦμενοι ὑπὸ τοῦ κλίματός των καὶ ὄντες μᾶλλον διανοητικῶς ἀνεπτυγμένοι ὑπερηγάπων τὰ ἀρώματα. Ἀλλὰ μὲ ἔλην τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν σπατάλην τῶν ὠραίων ἑταιρῶν γυναικῶν, ἡ κοσμητικὴ ὀλίγας προόδους ἔλαμε παρ' αὐτοῖς. Ἀληθῶς τὰ μέσα, ἅτινα μετεχειρίζοντο ἐν Ἀθῆναις ἕως μυραλοιφῶνται, ἦσαν ἕως ἀρχαῖκά καὶ οὕτως εἰπεῖν ὄλως ἐξωτερικά. Περιέκλειον τὰ φορέματα εἰς εὐωδῆ κιβώτια, περιεστρόντο μὲ ρόδα ἐν τοῖς συμποσίοις καὶ ἐκρέμων εἰς τὰς ὄρφας τῶν οἰκημάτων κυτίδια πλήρη λίαν εὐοσμῶν ἀνθέων, ἀλλὰ μὲ ἔλα ταῦτα ἡγρόδου παντάπασιν τὰ μυστήρια τῆς κοσμητικῆς.

Ἄλλ' ὅμως ἡ ἀγνοία αὐτῆ οὐδέλως τοὺς ἀπέτρεπεν ἀπὸ τοῦ νὰ συχάζωσι πάντοτε εἰς τὰ ἐργαστήρια τῶν μυρεφῶν. Ταῦτα δ' ἐχρησίμευον αὐτοῖς ὡς τόπος διαχύσεως καὶ συνεντεύξεως. Ἐν αὐτοῖς διεμψιδοῦντο ἅπαντα τὰ πολιτικὰ ζητήματα τῆς ἡμέρας· ἀνεκινεῦντο τὰ μᾶλλον σκανδαλώδη διγρήματα καὶ διετάσσοντο τὰ ἀφορῶντα τὸν συρμόν . . . ἔλεγον τέλος. «Ἄγωμεν εἰς τὸ μυρεψεῖον» ὡς καὶ παρ' ἡμῖν σήμερον λέγεται. «Ἵπάγωμεν εἰς τὴν λέσχην».

Ἄλλὰ πρὸ πάντων ἐν Ρώμῃ, καὶ μάλιστα κατὰ τοὺς αὐτοκρατορικοὺς αὐτῆς χρόνους, ἡ κλίσις τῶν ἀρωμάτων ἀφῆθη εἰς τὸν ὑψιστον βαθμόν. Ἡ χρῆσις αὐτῶν κατέστη τοσοῦτον ἀλλόκοτος ὥστε ἠναγκάσθησαν πολλάκις ν' ἀπαγορεύωσι τὴν πώλησιν αὐτῶν.

Ἄλλ' ὡς συμβαίνει πάντοτε, αἱ ἀπαγορεύσεις αὗται οὐδεμίαν ἐπέφερον θεραπείαν, μᾶλλον δ' εἰπεῖν, νέαν ὄθησιν ἐνέβαλλον εἰς τὴν πρὸς τὰ ἀρώματα κλίσιν τῶν ὠραίων Ρωμαίων.

Καὶ ὅμως, δύναται τις εἰπεῖν, ἡ κοσμητικὴ εὐρίσκειτο τότε ἐν τῇ νηπιότητι αὐτῆς· ἐννοεῖται δ' οἴκοθεν ὅτι οἱ περὶ τὰ ἀρώματα ἐνασχολοῦμενοι ὑστεροῦντο τῶν μέσων τῆς ἀναλύσεως, ἅπερ σήμερον κεκτήμεθα. Δὲν ἐγίνωσκον οὔτε νὰ ἐκμελετώσι τὰς οὐσίας οὔτε νὰ ἐκτιμῶσι τὰς ἰδιότητας αὐτῶν, οὔτε κατὰ συνέπειαν νὰ καθυποβάλλωσι τὰς συνθέσεις εἰς κανόνας θετικούς.

Ἡ ἀρωματοποιεῖα ἐξασκουμένη ἀποτόμως ὑπὸ ἀμαθῶν καὶ ἐμ-

Ἐὰν διέβαινον ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας ταύτης, ὁ κύριος ἐξήλθε προπέμπων ἀγνωρίστον τινα καὶ λέγων ὑγιαίνει! ὕπαγε εἰς τὸ κάλόν, φίλε μου· σοὶ εὐχόμεθα κατὰ τὴν ἡμέραν.

Ὁ μικρὸς Καλημέρας νομίζειν ὅτι τὸν φωνάζουσιν, ἔτραξεν εἰς τὸν ἀγρονόμον λέγων πρὸς αὐτόν. Κύριε, ἰδοὺ ἐγώ!

Τί μὲ θέλει ὁ μικρὸς οὗτος νόστιμος; — Μ' ἐφωανάξτε; — ἔσέ; ἔχ; τῆ ἀληθεία. — Ἐνόμισα ὅτι ἠθέλητε νὰ δώσῃτε φιλοξενίαν εἰς ἐμὲ καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν μου. — Ναί ἔχω τῆ ἀληθεία ἀνάγκην μικρῶν ἀργείων ὑποκειμένων καθὼς ἔσας! δὲν ἔχω ὀλίγας στενωχωρίας! Φύγετε ἀπ' ἐδῶ! Ὁ ἀγρονόμος ἐκτύπησε σφοδρῶς τὴν θύραν ἐπὶ τῆς μύτης τοῦ Καλημέρα, ὅστις λαβὼν πάλιν τὴν χεῖρα τοῦ ἀδελφοῦ του ἤρχισε νὰ κλαίῃ, ἀναθεματίζων τὴν σκληρότητα τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸ τέλος τῆς ἡμέρας εἰ δύο μὰς ταξειδιώται ἐξ ἑσῶν εἰς τὰ ἀριστερὰ τῶν ὠραίων τινὰ ἐξοχικὴν οἰκίαν, ἥτις ἐφαίνεται κατοικουμένη ὑπὸ ἀνθρώπων πολὺ πλουσίων. Ἦσαν τότε καταβεβλημένοι ὥστε ἐσκόπεον νὰ κτηνώσῃσι τὴν θύραν τῆς οἰκίας ταύτης διὰ νὰ ζητήσῃσι καταφύγιον εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ σταύλου, ὅτε εἶδον ὠραῖόν τινα ἱππότην διευθυνόμενον πρὸς τὴν θύραν ταύτην. Ὁ ἱππότης οὗτος, ὅστις ἦτον ὁ κύριος τῆς οἰκίας, ἤρξατο νὰ προπέμπῃ (ξεπροβοδίση) φίλον τοῦ τινα περιπατοῦντα ὀλίγον μακρύτερον, λέγων αὐρὸν ἀκούεις; αὐρὸν, καλὴν ἑσπέραν.

Ὁ μικρὸς Καλη-σπέρας, ἀκούων τὸ ὄνομα τοῦ ἔτραξε πρὸς τὸν ἱππότην, λέγων: ἰδοὺ ἐγώ, ἰδοὺ ἐγώ. — Τί μὲ θέλεις, μικρέ; — Δὲν μ' ἐφωανάξτε νομίζω; — Ἐσέ; θὰ ἐφυλαττόμην πολὺ τῆ ἀληθεία! — Ἐνόμισα. — Ποῖαν σχέσιν ἔχω μὲ ἐσέ; — Κύριε, εἴμεθα δύο πτωχὰ παιδιά καὶ ζητοῦμεν μέρος νὰ κοιμηθῶμεν. — Ἄ! πολὺ καλά διδετε λοιπὸν καταφύγιον εἰς τοὺς μικροὺς τούτους, δυστυχεῖς; δέγεσθε λοιπὸν εἰς τὴν οἰκίαν σας ψωμοφάγου; — Ὡ! δὲν θὰ γείνω τέσον καλός; ὁ καιρὸς εἶνε πολὺ στενωχώρος. Δὲν θέλω νὰ καταστραφῶ καθὼς ὁ ἀγρονόμος τῆς μεγάλης πεδιάδος, ὅστις ἐκρεμάσθη ἐντὸς τῆς οἰκίας τοῦ ἕνεκα τῶν κακῶν ὑποθέσεών του. Τί, ὁ ἀγρονόμος, τὸν ὅποιον εἶδομεν σήμερον τὸ πρωί. . . — Τὸν εἶδετε σήμερον τὸ πρωί; Ἄ! λοιπὸν δὲν θὰ τὸν ἴδῃτε πλέον, διότι κατεστράφη. Ἄ! Θεέ μου! — ἀλλὰ δὲν πρόκειται ζήτημα περὶ ὧλων τούτων· βιάζομαι νὰ εἰσέλθω ὑγιαίνοντα. . . Ζητήσατε τύχην εἰς ἄλλο μέρος· ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ δὲν ἔχω οὔτε ἄρτον οὔτε μέρος νὰ σᾶς δώσω. Ὁ κύριος τῆς οἰκίας εἰσέρχεται εἰς αὐτὴν καὶ ὁ Καλησπέρας κράζει. «Ἄ! Θεέ μου· πόσον οἱ ἀνθρώποι εἶνε σκληροί.

Ἢ νῦν ἦτο βαθεῖα καὶ τὰ πτωχὰ μὰς παιδιά μὴ εὐρόντα τῶν ἐξηπλώθησαν ἑμὲ ἐπὶ τοῦ χόρτου καὶ ἐκοιμήθησαν μέχρι τῆς αὐρῆς. Ἐνῶ ἐκοιμῶντο, ὠνευρέθησαν καὶ εἶδον τὴν μοῖραν, ἥτις ἄλλοτε ἐπεσπότησεν εἰς τὴν γέννησίν των, ὄλην λάμπουσαν ἀπὸ χρυσίου καὶ πολυτίμους λίθους καὶ λέγουσαν πρὸς αὐτὰ.

» Τέκνα μου, ἐστὲ πάντοτε καλά, εὐπειθῆ, εὐμενῆ καὶ ἡμερα καὶ μὴ θαυμάσητε εἰς ὅτι θὰ ἴδῃτε. Εὐτυχία θὰ ἦνε εἰς τοὺς εὐεργέτας σας, δυστυχία εἰς τοὺς θλιβόντας σας.

Ἐνῶ ἀνέτελλεν ὁ ἥλιος, οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐκινεποήσαν ὁ εἰς

πρὸς τὸν ἄλλον τὰ θνεφά των καὶ θαυμάσαντες διὰ τὸ συμβῆναι τοῦτο ὑπεσχέθησαν ν' ἀκολουθήσωσι καθ' ἕνα τὰς συμβουλὰς τῆς καλῆς μοῖρας.

Ἦρχισαν ἐκ νέου τὴν πορείαν των· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶχον φάγει πρὸ εἰκοσιτεσσάρων ὥρων, ἠθιθάνθησαν τοιαύτην πείναν, ὥστε ἐτόλησαν νὰ πλησιάσωσι καλὴν τινα γραῖαν γυναῖκα σαρκουσαν τὸ ἔμπροσθεν τῆς θύρας παλαιᾶς τινοῦ οἰκίας. «Δουλός σας, κυρία, τῆ εἶπεν ὁ μεγαλειότερος. — Καλὴ ἡμέρα τέκνα μου, τοῖς εἶπεν ἡ γραῖα· θέλετε τίποτε ἀπ' ἐμέ; — Ἄ! ἂν μὰς εἶδιδες ἐν τεμάχιον ψωμοῦ, θὰ μὰς ἔσωζες τὴν ζωὴν. — Εὐχαρίστως, εὐχαρίστως, εἶπεν ἡ γραῖα, δίδουσα εἰς αὐτὰ τεμάχιον ἄρτου ἀλειμένον μὲ βούτυρον. Πρέπει νὰ δώσω τροφὴν εἰς τοὺς πεινῶντας, νὰ εὐσπλαγχνισθῶ τοὺς δυστυχεῖς καὶ νὰ μὴ ἦμαι ποτὲ σκληρὰ καθὼς ὁ κύριος τῆς ὠραίας ἐξοχικῆς οἰκίας, τὴν ὅποιαν βλέπετε ἐδῶ. Δὲν εἴσχευε νὰ ὑποχρεώσῃ· ἀλλὰ καὶ πῶς ἐτελείωσεν ὁ ἀρχεὶος τὴν νύκτα ταύτην ἐκτυπήθη μὲ πιστόλιον, καὶ ἀπέθανε. — Ποῖος, καλὴ γυναῖκα; Ὁ κύριος τῆς οἰκίας, ἥτις εἶνε ἐκεῖ κάτω; Τῷ ὠμιλήσαμεν χθὲς τὸ ἑσπέρας. — Ἄ! λοιπὸν δὲν θὰ τῷ ὀμιλήσῃτε πλέον.

Ἦθελε μόνον νὰ ἱππεύῃ καὶ δὲν εἴσχευε νὰ βοηθῇ τὸν πτωχόν. — Καὶ σεῖς γνωρίζετε καλῶς τὸν ἀνθρώπον τούτον; Εἴσθε ἡ κυρία τῆς παλαιᾶς ταύτης οἰκίας; — Ὅχι, εἶμαι ἡ ὑπηρετρίκη ἐνὸς ἀνθρώπου. . . Ὅστις πρέπει νὰ ἦνε πολὺ καλὸς ἀνθρώπος, ἐὰν σᾶς ὀμοιάζῃ; Ὡ! εἶνε αὐτὴ ἡ εὐθύτης προσωποποιημένη ἄλλ' εἶνε πολὺ δυστυχῆς. Τὸν χρεωστοῦσι πολλοί, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ λάβῃ οὔτε ἓν σολδίδιον. Ἄν τουλάχιστον εἶχεν ἕξ χιλιάδας φράγκων, τὰ ὅποια τῷ χρεωστοῦσιν εἴκοσι ἢ τριάντα ὑποκείμενα διὰ τὸ γέννημα, τὸ ὅποιον τοῖς παρέδωκε, θὰ ἀναικοδόμει κατ' ἑν τὴν καλύθην καὶ θὰ ἀνεπαύεται καλλίτερον. Ἄλλ' ἰδοὺ· ἰδέτε αὐτὸν πόσον μελαγχολικός εἶνε!

Ὁ ἀγρότης ἐφάνη, ἐπήνεσε τὴν ἐπιστάτριάν του διὰ τὴν φιλανθρωπίαν τῆς καὶ ὑπεδέχθη φιλοφρονέστατα τὰ παιδιά. «Ὁ εἰς ἀπὸ σας, τοῖς εἶπε, δύναται νὰ μοὶ λάμῃ μίαν ἐκδούλευσιν; νὰ ὑπάγῃ σήμερον νὰ μοὶ φυλάξῃ τὰς αἰγὰς μου, αἵτινες εἶνε ἐκεῖ κάτω εἰς τὸ κατωφερὲς τοῦ λόφου; Ἀπέπεμψα ἐκεῖνον τὸν ὅποιον εἶχα δι' αὐτὴν τὴν ἐργασίαν δὲν ἔκαμνεν ἄλλο παρὰ νὰ πίνῃ.»

Ὁ μικρὸς Καλη-σπέρας ἐπεφοιτήθη μετὰ χαρᾶς νὰ ὑποχρεώσῃ αὐτὸν τὸν ξενοδόχον του, ὅστις τῷ εἶπε «θὰ ἐπανέλθῃς, φίλε μου, εἰς τὸ τέλος τῆς ἡμέρας; καὶ θὰ σοὶ δώσω ἓν καλὸν δαῖψον καὶ ἓν καλὸν κρεβάτιον ὡς καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν σου, τὸν ὅποιον κρατῶ ἐδῶ γὰρ μὲ βοηθῆ εἰς τινὰ ἔργα.

Ὁ Καλη-σπέρας ὑπήγγε νὰ φυλάξῃ τὰς αἰγὰς, καὶ ὁ Καλη-μέρας ἔμεινε μετὰ τοῦ ξενοδόχου του. Παρήλθε μία ὥρα καὶ ἀγνωρίστως τις καταβαίνει ἀπὸ τὸν ἱππὸν τοῦ ἔμπροσθεν τῆς θύρας τῆς παλαιᾶς οἰκίας, εἶπεν εἰς τὴν καλὴν γραῖαν: ὁ κύριός σου εἶνε ἐδῶ; — Μάλιστα, τί τὸν θέλετε; Τῷ φέρω χίλια διακόσια φράγκα, τὰ ὅποια τῷ χρεωστῶ. — Καλὰ! Καλῶς ὠρίσατε!

Ὁ ἀγρότης λαμβάνει τὰ χίλια διακόσια φράγκα καὶ εἰσέρχεται περιχαρῆς. Μετὰ μίαν στιγμὴν ἄλλος ἀγνωρίστος φαίνεται

ὁ κύριός σας εἶνε ἐδῶ; — Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἡ γραῖα. — Ἐκέρσα ἀπ' ἐδῶ, διὰ νὰ τῷ πληρώσω πεντακόσια πενήντα φράγκα τὰ ὅποια πρὸ πολλοῦ τῷ χρεωστῶ. — Θαυμάσια! »

Ὁ ἀγρότης λαμβάνει τὸ ποσὸν τοῦτο καὶ μένει πολὺ ἐκπεπληγμένος, βλέπων νὰ τῷ φέρῃ χρήματα ἐκείνος παρὰ τοῦ ὁποῦ ἐξήγησεν ἑκατοντάκις, ἀλλ' εἰς μάτην. Ὁ καλὸς ἀγρότης ἐπιστρέφει εἰς τὸν ἔρνηθῶνα, ὅπου εἶχεν ἀφίσει τὸν Καλη-μέραν, «Περὶεργον ἀνακράζει, ὄλοι αἱ ἔρνηθές μου ἐγέννησαν σήμερον ἀνὰ δύο αὐγά,» ἐνῶ ἄλλοτε δώδεκα ἔρνηθες δὲν μοὶ εἶδιδον παρὰ τέσσαρα μόνον αὐγά τὴν ἡμέραν! καὶ ἡ γουρούνα μου προτίτερα ἐγέννησε δώδεκα γουρούναχ! καὶ ἡ ἀγελάδα μου ἐπίσης διὰ μίαν δύο μοσχάρια!

Εὐλογία Κυρίου· ὄλοι ἐδῶ σήμερον πολλαπλασιάζονται καὶ ὄλοι ὑπάγον δεξιά!

Ἢ ἐπιστάτρια τὸν κράζει· «Κύριε, κύριε, οὗτος ὁ ἔμπορος τῶν γεννημάτων ἦλθεν ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ σᾶς φέρει χίλια ἑκατὸν δώδεκα φράγκα! Ὡ! — μὲ περιπαίζεις! ὁ ἀνθρώπος οὗτος δὲν ἔχει οὔτε ἓν σολδίδιον!

Ὁ ἀγρότης λαμβάνει τὰ χρήματα ταῦτα, καὶ ἀλληλοδιαδόχως ἐξ ὧλων τῶν δεξιῶν του, τοὺς ὁποίους εἶδεν ἐρχομένους τοὺς μὲν μετὰ τοὺς δέ, ὡς νὰ εἶχον συνεννοηθῆ μεταξύ των. Εἰς τὸ τέλος τῆς ἡμέρας εἶχε λάβει τὰ ἑξακισχίλια φράγκα του, καὶ ἦτον πλήρης χαρᾶς. «Πῶς, ἔλεγε, πῶς λοιπὸν ἠδυνήθη νὰ ἔχω τόσα χρήματα σήμερον; πρὸ ἐπτά ἐτῶν ζητῶ τὸ ποσὸν τοῦτο καὶ τὸ λαμβάνω ἐντὸς μίαν ἡμέρας! Ὁ ἀγαθὸς Θεὸς εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἢ μάλλον εἰς ἀπὸ τοὺς καλοὺς ἀγγέλους του, ὅστις ἀναμιθόλωσεν εἶνε τὸ μικρὸν τοῦτο παιδίον, εἰς τὸ ὅποιον χρεωστῶ τόσον εὐτυχίαν! »

Ὁ ἀγρότης ἔλαβε τὴν μεγαλειότεραν φροντίδα περὶ τοῦ μικροῦ Καλη-μέρα καὶ, ὅταν ὁ ἥλιος ἔδυσεν, εἶδεν ἐπανερχόμενον τὸν Καλη-σπέραν καὶ φέροντα ὀπισθεν αὐτοῦ ἓν ἀπειράριθμον ποίμνιον αἰγῶν. «Ἐ! μικρέ μου, τῷ εἶπεν ἡ πατήτης. Ὅλα ταῦτα τὰ ζῶα δὲν εἶνε ἰδικὰ μου. — Δὲν εἴσχευῶ, ἀγαθὲ γέρον· σᾶς ἐπαναφέρω ὅμως τὸ ποίμνιόν σας ὅπως τὸ εὔρον.

— Ἐλα δά, μὲ περιπαίζεις· εἶχον μόνον ὀκτὼ αἰγὰς νομίζω ἐτι ἠνώθησαν μὲ αὐτὰς καὶ ἄλλαι γειτωνικαὶ αἰγες. — Σὲ βεβαίῳ ὅτι εἶδον μόνον αὐτὰς ἐπὶ τοῦ ὄρους. — Ἄς ἴδωμεν περαιοτέρω, εἶνε εὐκολόν νὰ ἀναγνωρίσω τὰς ἰδικὰς μου. Τὰς ἔχω ὄλας σωμαδευμένας.

Ὁ ἀγρότης ἐξετάζει καὶ ἀριθμεῖ διακοσίας αἰγὰς φερούσας ὄλας τὸ σημεῖον, μὲ τὸ ὅποιον τὰς ἐσημάδευσε, καὶ σπευδούσας νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸν σταυλὸν των ὡς νὰ ἦσαν συνειθισμένα. Ὁ καλὸς οὗτος ἀνθρώπος δὲν ἔνοσεν πόθεν οὗτος ὁ πολλαπλασιασμός, καὶ προσκαλεῖ εἰς δεῖπνον τὸν Καλη-σπέραν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Καλη-μέρα. Μετὰ τὸ δεῖπνον δὲ λαμβάνει τὸν Καλη-σπέραν ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ τῷ λέγει, ἀέθθ με ἐμέ, φίλε μου· θέλω νὰ σοὶ κάμω ἓν μικρὸν δῶρον. Τὸν καταβιάζει εἰς τὸ ὑπόγειόν του καὶ, μεταθέσας ἓν βυτίον οἴνου, σκάπτει τὴν γῆν καὶ «Ἐχω κρυμμένα, τῷ λέγει, μερικά χρυσὰ νομίσματα, τὰ ὅποια εἶνε καρπὸς τῆς οἰκονομίας μου· θέλω νὰ σοὶ δώσω τὸ ἡμισυ αὐτῶν.»

Ὁ ἀγρότης ζήτησεν τὰ μικρὰν δερμάτιναν σάκκον, ἐντὸς τοῦ ὁποῦ εἶχε βάσει τὰ χρήματά του ἐκεῖνα, ἀλλὰ δὲν τὸν εὕρισκε· εἰς τὴν θέσιν του βλέπει ὀγκώδες βαρέλιον περιέχον χιλιάδας χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν νομισμάτων, ἀδάμαντας καὶ ἄλλους πολυτίμους λίθους.

Ἀτενίζει πρὸς τὸν μικρὸν Καλη-σπέραν καὶ ἀδὲν ἀμφιβάλλω πλέον, τῷ λέγει· εἴθε τὰ παιδιά μίαν μοῖραν ἢ οἱ προστατευόμενοι ἀγαθοῦ τινοῦ δαίμονος, ὁ ὁποῖος διανέμει τὰς εὐεργεσίας του εἰς τὴν οἰκίαν μου. Ὁ ἀδελφός σου Καλη-μέρας μὲ ἐπροξένησε μίαν καλὴν ἡμέραν, σὺ δὲ μὲ δίδεις μίαν καλὴν ἑσπέραν. Ἄ! πόσον καλά εἶνε καὶ τῶν δύο σας τὰ ὀνόματα! ἄς ἐπιστρέψωμεν ἐπάνω, φίλε μου, ἄς ὑπάγωμεν νὰ πλαγιάσωμεν, καὶ αὐρὸν τὸ πρωί θὰ μοιρασθῶμεν ὁμοῦ ὄλα ταῦτα τὰ πλοῦτη, καθὼς σοὶ τὸ ὑπεσχέθη.»

Ὁ ἀγρότης ἔβαλε τὰ παιδιά νὰ πλαγιάσωσιν εἰς τὴν ἰδίαν του κλίνην· τῆ δ' ἐπαύριον τὴν πρώτην, ὅτε κατέβησαν εἰς τὴν αἴθουσαν νὰ χαιρετίσωσιν τὸν ξενοδόχον των, εὗρον αὐτὸν συνομιλοῦντα μὲ ὠραῖαν τινὰ κυρίαν πλουσίως ἐνδεδυμένην στολὴν χρυσοῦφαντον. «Τέκνα μου, τοῖς λέγει, εἶμαι ἡ ἀγρυπνὸς μοῖρα, ἥτις παρευρέθη εἰς τὴν γέννησίν σας. Εἰς τὸ ἐξῆς πλέον δὲν θὰ ἔχητε ἀνάγκην νὰ ἐργάζησθε. Σᾶς λαμβάνω ὑπὸ τὴν προστασίαν μου καὶ σᾶς ὑπόσχομαι εὐτυχίαν, ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην νὰ σᾶς γείνω ὠφέλιμος εἰμὴ καθ' ἓν στιγμὴν ἠθέλητε ἀπαντήσῃ εἰς τὸν κόσμον ἀνθρώπων ἀγαθόν, ἐλευθέριον καὶ εὐεργετικόν. Ἐφέρετε δὲ ἐντὸς ὑμῶν αὐτῶν τὴν εὐτυχίαν ἢ τὴν δυστυχίαν ἐκείνων, ὅστινες ἤθελον σᾶς δεχθῆ καλῶς ἢ κακῶς· εἶδετε· τί συνέβη εἰς τὸν ἀγρονόμον καὶ εἰς τὸν κύριον τῆς ἐξοχικῆς οἰκίας, ὅστινες σᾶς ἀπέπεμψαν; ὁ εἷς ἐκρεμάσθη, ὁ ἄλλος ἔκαυσε τὸν μυελόν του. Ὁ καλὸς οὗτος ἀγρότης σᾶς ἐδέχθη καὶ εἶνε πλούσιος καὶ εὐτυχῆς διὰ πάντος. Καλῶς εἶχα ὀνομάσει τὸ μεγαλειότερον ἀπὸ τὰ τέκνα τῆς φίλης μου Καλη-μέραν, διότι τὸ ἄστρον του ἔπρεπε νὰ προξενήσῃ ἡμέραν εὐτυχῆ εἰς τὸν εὐεργετήν του, καὶ τὸν δευτερότοκον Καλη-σπέραν διὰ νὰ περάσῃ καλὴν ἑσπέραν μετὰ τοῦ σεβασμίου τούτου γέροντος Καλη-μέρα καὶ Καλη-σπέρα καὶ σὺ ἐνάρετε ἀγρότα μείνατε ὁμοῦ· ζήσατε ἡσυχῶ, εὐτυχεῖς· μὴ λησμονεῖτε ποτὲ ὅτι πρὸ πάντων ἡ ἀθωότης, ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ γλυκύτης ἀποτελοῦσι τὸ θέλητρον μίαν οἰκίας, καὶ ἐτι τὸ ἄστρον, τὸ ὅποιον ἀνοίγεται εἰς τὴν πτωχείαν καὶ εἰς τὰ ἐγκαταλειμμένα παιδιά, δὲν δύναται εἰμὴ νὰ φέρῃ εὐτυχίαν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλ. ὑπὸ Εὐγγλωτ. Γρηγ.)

— Ἐν ἀπορίᾳ τῆς αἰτίας καὶ ἔχοντες ὅτι ἕνα κίβηθον ἐπὶ τὸν ἱππὸν καὶ καταβιάζομαι νὰ εἰσέλθω ἐκεῖνα· ἀλλὰ δὲν τὸν εὕρισκε· εἰς τὴν θέσιν του βλέπει ὀγκώδες βαρέλιον περιέχον χιλιάδας χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν νομισμάτων, ἀδάμαντας καὶ ἄλλους πολυτίμους λίθους.

ΛΥΣΕΙΣ.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ.

119. Τὸ γράμμα ν.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ.

- 40. Ο 32 και ο 8.
- 41. Κωνσταντίνος.
- 42. Η ξενόδοχος ἐδήλωσεν ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ ὅτι προθύμως ἤθελε πληρώσει τὴν παρακαταθήκην, ἐὰν κατὰ τὰ συμφωνηθέντα ἐνεφανίζοντο συγχρόνως καὶ οἱ τρεῖς ἐταῖροι.
- 43. Οἱ δύο πατέρες καὶ οἱ δύο υἱοὶ ἦσαν 3 μόνον πρόσωπα, δηλ. πατήρ, υἱὸς καὶ ἔγγονος.

ΛΟΓΟΓΡΙΦΩΝ.

142. Ἡ Σάμος, ἥτις εἶνε πολλὰ πλησίον τῆς Ἀσίας, ἐκλήθη ποτὲ ἀδάμακτος ὑπὸ Φώσσου.

ΛΕΞΙΓΡΙΦΩΝ.

- 59.
- Νεοπτόλεμος
- Ἰωάννης
- Ἀριστοφάνης
- Ἀγαμέμνων
- Σκάμανδρος
- Δημήτριος
- Μαχάων
- Ἡρακλῆς
- Διονύσιος
- Γεώργιος
- Μιλτιάδης
- Κωνσταντίνος

ΚΛΕΙΔΩΝ.

Ζ. Ὁ ἔξοχος πολλὰνὺς ζῆτεῖ τὴν ἐρημίαν καὶ φεύγει πρὸς μετὰ κοινῶν ἀνθρώπων κοινωνίαν. Καθὼς ὁ μέγας πλάτανος

τὰς ρίζας του δὲν βάλλει παρ' ἑποῦ πλατανόκορμοι δὲν τὸν ἐγίζουσι ἄλλοι. Ἐκ τοῦ Ὀδοιπύρου II. Σούτζου.

- II. Εἰς δύο ἂν τὸ σῶμά μου με προσοχὴν χωρίσης, Εἰς μὲν τὸ πρῶτόν μου θεῶν ὥραϊαν θ' ἀπαντήσης· Εὐώδες ἄνθος καὶ τερπνὸν τὸ δεύτερον ἐμφαίνει, Τὸ δ' ἔλρον μου βασιλεύσαν περιφανῆ σημαίνει.

ΓΡΙΦΩΝ.

- 55. Δις ἐξικμηρεῖν οὐ σώφρονος.
- 56. Μηδενὶ φρονήσης.
- 57. Ἡ ψυχὴ ἀθάνατος καὶ ἀγήρωσ· οὐσα ἔζη διὰ παντός.
- 58. Ἡ ἔνωσις ἐπιφέρει τὴν δύναμιν.

ΛΥΤΑΙ.

ΣΜΥΡΝΗΣ.

- M. Γ. Π. 40 41 προβλ. 56 γρίφου.
- N. Γ. Ζωγραφάκης Ἐρμουπολίτης, II. Ἀναστασίου ἐξ Ἀϊδίου, N. A. Μεταξᾶς 59 λεξιγρίφου.
- Θ. I. Μαναηλόγλου Ζησ κλειδός.
- Δ. X. Κελαϊδίτης 40 41 43 προβλ. Ζησ κλειδός 56 57 58 γρίφου.
- Σόλων Λεντούδης καὶ Ἀγαθ. Γ. Κωνσταντινίδης 41 42 προβλ. 142 λογογρ. Ζησ κλειδός, 56 γρίφου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

Γ. Εὐδης. 110 111 118 αἰνιγμ. 137 138 139 λογογρ.

ΜΗΧΙΛΛΑ-ΚΙΜΠΡ.

- Γεώργιος Κ. Σίμου 110 118 αἰνιγμ. 134 139 λογογρ.
- Διονύσιος X. Ἀποστολάτου Σάμιος 109 110 114 116 118 αἰνιγμ. 134 136 137 139 140 141 142 λογογρ. 59 λεξιγρ. 39 40 41 43 προβλ. Ζησ κλειδός 56 γρίφου.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ.

ΜΔ'.

Πατήρ πλοῦσιος διώρισε πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἐκτελεστάς τῆς διαθήκης του τοὺς μοναχοὺς μοναστηρίου τινός, ἄνδρας ἀμέμπτου δικαιοσύνης· ἐν αὐτῇ ταῦτα αὐτολεξεῖ λέγει περὶ τοῦ ἐπιλήψιμον διάγοντος βίον υἱοῦ του, τοῦ μόνου κληρονόμου. « Ἐὰν ὁ υἱός μου... κατ' ἀγαθὴν τύχην διορθωθῆ, ἔστω ὁ κληρονόμος τῆς ἑλῆς μου περιουσίας, ἀλλ' ἐὰν ἐξακολουθῆ τὴν αὐτὴν νὰ στείχῃ ὁδόν, τότε οἱ μοναχοὶ ἄς δώσωσιν εἰς αὐτὸν ὅτι αὐτοὶ θέλουσιν. » Ἐπειδὴ ἕμως ὁ υἱὸς ὁσημέραι ἐπὶ τὰ χεῖρῶ ἐτρέπετο, οἱ μοναχοὶ κατὰ τὸν ὄρον τῆς διαθήκης ἐλάχιστον, οὐδενὸς λόγου ἄξιον μέρος, ἀπέδωκαν εἰς αὐτόν, τῆς πατρικῆς οὐσίας. Ὁ υἱὸς ἕμως νόμιμον θεωρῶν ἑαυτὸν τοῦ πατρός του κληρονόμον ἀπήτησε διὰ τοῦ δικαστηρίου ὄλην τὴν περιουσίαν, ἀλλὰ δυστυχῶς τὸ δικαστήριον τοῦτο ἐπεκύρωσεν ὡς σύμφωνον πρὸς τὸν ὄρον τῆς διαθήκης ὅτι οἱ μοναχοὶ εἶχον πράξει. Ὁ τῆς πατρικῆς δὲ οὐσίας ἀποξενωθεὶς τότε υἱὸς ἀφού εἰς τὴν ἐσχάτην εἶχε κατέλθει ἔνδειαν οὐδόλως ἀηλιπίστη· δι' ἐφέσεως δὲ αὐτοῦ κατορθώνει νὰ καταδικασθῶσιν οἱ μοναχοὶ καὶ νὰ παραδώσωσιν εἰς αὐτὸν τὴν περιουσίαν. Περιέργως τῶντι καὶ παράδοξος ἡ ἔκβασις τῆς ὑποθέσεως ταύτης! Πῶς ὁ ἄσωτος οὗτος καὶ ἀπόκληρος, καθ' ὃ διαλαμβάνει ἡ διαθήκη, φαινόμενος υἱὸς κατώρθωσεν ἐνδίκως νὰ κατάσχη ὄλην τὴν δικυβευθεῖσαν πατρικὴν του περιουσίαν;

Ἄς προσέξωσιν οἱ δικηγόροι.

M. Γ. Π.

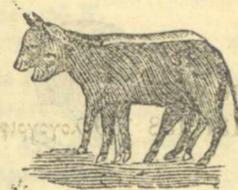
ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ.

120

Ἐπιπλέον θεωροῦμαι τῶν ρυάκων τῶν μικρῶν Καὶ τοῦ ρεύματος ὡσαύτως τῶν μεγάλων ποταμῶν· Πλὴν τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης εἰς τὸ βάθος με κρατεῖ Κ' ὁ Βορρᾶς ὁ μακρινὸς στρυμωμένον με κρατεῖ. Ὁ Βορρᾶς δ' ἄμα κοπάσῃ, διαστέλλομαι εὐθύς Κ' ἀνυψοῦμ' εἰς τὸν ἀέρα καὶ με βλέπει ὁ καθεὶς. Τοῦτο ἕμως τὴν ἡμέραν, τὴν δὲ νύκτα ὦ! τί τύχη! Μοὶ ἐπέπρωτο νὰ φεύγω ἀπ' τοῦ κράτους τῆς τὰ τεύχη.

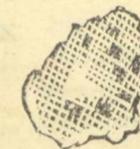
ΓΡΙΦΟΙ.

59ος.

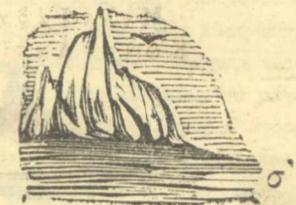

ΣΥΛΛΟΓΙΑ

I Σ Κ Τ

Μέρος τῆς Ἀραβίας.

Ὄρος τῆς Θεσσαλίας.

Ἰωάννης Κ. Κομνηνός.

60ος

Ἥρα.

σ α Η σ

Πυθαγόρα τοῦ Διός.

Ἡσίοδος ἄριστος ἐστὶν ἄνθρωπος ὁ ἔχει τὴν ἀρετὴν τὴν ἀληθινήν... ἡσίοδος ἄριστος ἐστὶν ἄνθρωπος ὁ ἔχει τὴν ἀρετὴν τὴν ἀληθινήν...

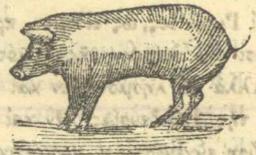

t

Ἡσίοδος ἄριστος ἐστὶν ἄνθρωπος ὁ ἔχει τὴν ἀρετὴν τὴν ἀληθινήν...

m t

ε

δ

Κώμη τῆς Ἀργολίδος.

ς

Ἡσίοδος ἄριστος ἐστὶν ἄνθρωπος ὁ ἔχει τὴν ἀρετὴν τὴν ἀληθινήν... ἡσίοδος ἄριστος ἐστὶν ἄνθρωπος ὁ ἔχει τὴν ἀρετὴν τὴν ἀληθινήν...

Ἡσίοδος ἄριστος ἐστὶν ἄνθρωπος ὁ ἔχει τὴν ἀρετὴν τὴν ἀληθινήν... ἡσίοδος ἄριστος ἐστὶν ἄνθρωπος ὁ ἔχει τὴν ἀρετὴν τὴν ἀληθινήν...

Πυθαγόρα τοῦ Διός. Φιλόσοφος Περσικητικῆς.

Ἡσίοδος ἄριστος ἐστὶν ἄνθρωπος ὁ ἔχει τὴν ἀρετὴν τὴν ἀληθινήν... ἡσίοδος ἄριστος ἐστὶν ἄνθρωπος ὁ ἔχει τὴν ἀρετὴν τὴν ἀληθινήν...

Ἡσίοδος ἄριστος ἐστὶν ἄνθρωπος ὁ ἔχει τὴν ἀρετὴν τὴν ἀληθινήν... ἡσίοδος ἄριστος ἐστὶν ἄνθρωπος ὁ ἔχει τὴν ἀρετὴν τὴν ἀληθινήν...

(ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ)